NN 9/2020 (22.1.2020.), Presuda Upravnog suda u Splitu poslovni broj: UsI-378/19-6 od 19. prosinca 2019.

UPRAVNI SUD U SPLITU

181

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sutkinji toga suda Mireli Valjan-Harambašić, te Milki Škaro Grozdanić, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja Z. V. iz S., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, nakon usmene i javne rasprave, zaključene 12. prosinca 2019., objavom odluke na temelju čl. 61. st. 5. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine«, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17), 19. prosinca 2019.,

presudio je

Poništava se odluka tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/19-02/58, urbroj: 376-04-19-4 od 16. srpnja 2019. i predmet se vraća na ponovni postupak.

Obrazloženje

Osporenom odlukom tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/19-02/58, urbroj: 376-04-19-4 od 16. srpnja 2019. u točki 1. izreke odbijen je kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora ovdje tužitelja s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatska pošta d.d., Z., u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljene ugovorene usluge uručenja preporučene pošiljke broj: …, dok je pod točkom 2. u ostalom dijelu zahtjev za rješavanjem spora korisnika poštanskih usluga odbačen kao nedopušten.

Tužitelj je podnio tužbu protiv osporene odluke tuženika od 16. srpnja 2019. zbog povrede pravila upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Tužitelj u tužbi ističe da je zahtjev za rješavanje spora podnio zbog obavljanja necjelovite usluge od strane Hrvatske pošte (u nastavku: HP) glede preporučene pošiljke prijemnog broja: …, odnosno sudskog pismena za koje je predviđena obvezna druga dostava, a za kojeg je HP preko svog službenog dokumenta, Obavijesti o prispijeću pošiljke od 26. rujna 2018. napisala da se radi o običnoj preporučenoj pošiljci koja se nakon isteka roka od pet radnih dana za preuzimanje pošiljke vraća pošiljatelju. Tužitelj nije prihvatio objašnjenje i isprike HP-a iz njezinog odgovora br. … od 16. siječnja 2019. kako se radilo o »nenamjernom previdu« prilikom ispisivanja Obavijesti o prispijeću predmetne pošiljke, budući da su se isti »nenamjerni predvidi« ponavljali u do tada zabilježenih čak 108 slučajeva, od kojih je HP priznala vlastitu odgovornost u dotad 19 okončanih postupaka, a koje je tužitelj dostavio Povjerenstvu za pritužbe potrošača HP-a (u nastavku: Povjerenstvo) u svojoj žalbi od 7. veljače 2019. Navodi kako je potom Povjerenstvo u svom odgovoru br. … od 8. ožujka 2019. utvrdilo da se radilo o preporučenoj pošiljci za koju je predviđen samo jedan pokušaj dostave, a ne o preporučenoj pošiljci za koju je predviđena obvezna druga dostava kako su to tvrdili tužitelj i HP, što je potvrdio i tuženik u svojoj pobijanoj odluci, ali uz nezakonito odbijanje dostavljanja dokumentacije temeljem koje je došao do takvog zaključka, a što je tužitelj sasvim opravdano zatražio u svom zahtjevu tuženiku od 1. travnja 2019., pa tužitelj inzistira na uvidu u navedenu dokumentaciju tuženika. Ističe da tuženik nepotpuno navodi čl. 2. st. 1. toč. 21. Zakona o poštanskim uslugama (ZPU) prema kojem je poštanska usluga ona usluga koja se odnosi na prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje, pa budući da su svi navedeni elementi obavljeni – sudsko pismeno je ipak dostavljeno tužitelju – u ovoj pravnoj stvari se (navodno) radi o cjelovito obavljenoj poštanskoj usluzi. Tužitelj se poziva na odredbu čl. 2. st. 1. toč. 21. ZPU-a koja definira pojam poštanske usluge kao one usluge koja uključuje svako postupanje s poštanskim pošiljkama od strane HP-a, a naročito prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje poštanskih pošiljaka. Zaključuje da ta četiri navedena elementa (prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje) nisu jedina četiri elementa koji definiraju obavljanje poštanskih usluga, nego četiri možda najvažnija elementa i da je ispisivanje Obavijesti o prispijeću pošiljke (što je službeni dokument HP-a), također sastavni dio obavljanja poštanske usluge, pa se u ovoj pravnoj stvari nesporno radi o obavljanju necjelovite poštanske usluge. Slijedeće tvrdnje tuženika prema kojima on nije nadležan za provođenje nadzora nad djelatnicima HP-a u postupku donošenja svoje Odluke o rješenju spora, što je navodno sukladno čl. 55. ZPU-a, ne samo da su nezakonite nego su i kontradiktorne, jer tuženik odmah u slijedećoj rečenici na trećoj

stranici obrazloženja pobijane odluke navodi da u odnosu na Povjerenstvo može pokrenuti inspekcijski nadzor, sukladno čl. 59. ZPU-a. Tužitelj ističe da je tuženik sukladno čl. 59. st. 1. ZPU-a nadležan za provođenje inspekcijskog nadzora nad cjelokupnom primjenom ZPU-a, dok je čl. 56. st. 2. toč. 3. ZPU-a utvrđena odgovornost HP-a u slučaju obavljanja necjelovite poštanske usluge, pa tuženikove leksičke doskočice smatra nezakonitim i manipulativnim, pozivajući se i na raniju odluku tuženika klasa: UP/I-344-08/18-02/79, urbroj: 376-08-19-5 od 22. svibnja 2019., u kojoj je utvrdio da (ipak) može obaviti inspekcijski nadzor nad HP-om (označeni dio na trećoj stranici obrazloženja te odluke). Smatra da tuženik namjerno zataškava nezakonita postupanja HP-a i Povjerenstva, ignorirajući dosada utvrđena i priznata čak 19 okončana postupka u kojima je HP priznala vlastite greške, pripisujući ih tzv. »nenamjernim previdima«, kada je potpuno jednako kao i u ovom predmetnom postupku pogrešno ispisala 19 Obavijesti o prispijeću poštanskih pošiljaka. Tužitelj posebno ističe da se sve ovo dogodilo u vremenskom periodu od samo osam mjeseci, odnosno od 22. listopada 2018. kad je HP donijela prvu svoju ispriku zbog tzv. »nenamjernih previda« do 2. srpnja 2019. kad je HP donijela zasad zadnju, 39-u ispriku zbog istih tzv. »nenamjernih previda« pa je nesporno da se HP, uz zaštitu i protekciju Povjerenstva i tuženika na taj način izruguje tužitelju, ali i zakonskim propisima Republike Hrvatske.

Iz navedenog razloga tužitelj predlaže poništenje odluke tuženika i da sud utvrdi kako se u ovom predmetnom postupku, na temelju 39 ostalih postupaka okončanih istim priznanjima HP-a o tzv. »nenamjernim previdima« prilikom ispisivanja pogrešnih Obavijesti o prispijeću pošiljki radi o namjernom nezakonitom i necjelovitom obavljanju poštanske usluge od strane HP-a, sve sukladno čl. 22. st. 3. ZUS-a, uz održavanje ročišta.

Tuženik je u dostavljenom odgovoru na tužbu naveo da je neosnovana tužba kojom tužitelj traži poništenje osporene odluke i da sud utvrdi kako se radi o namjernom, nezakonitom i necjelovitom obavljanju poštanske usluge od strane HP-a, što detaljno obrazlaže u nastavku odgovora na tužbu. Tuženik prvenstveno ističe kako je u provedenom upravnom postupku utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog upravnog akta, poštujući pri tome načelo zakonitosti iz čl. 5. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine«, broj: 47/09 – dalje: ZUP-a) i načelo utvrđivanja materijalne istine iz čl. 8. ZUP-a te da je osporavana odluka u svemu obrazložena i u skladu s odredbom čl. 98. st. 5. ZUP-a. U konkretnom slučaju, na temelju spisu priložene dokumentacije, tuženik je utvrdio kako je HP u odnosu na rješavanje prigovora/pritužbe postupila sukladno odredbi čl. 54. i 37. Zakona o poštanskim uslugama (»Narodne novine«, broj: 144/12, 153/13 i 78/15, dalje: ZPU-a) i ugovorenu poštansku uslugu izvršila u cijelosti, budući da je u upravnom postupku, koji se vodio pred tuženikom nesporno utvrđeno da se u predmetnom slučaju radilo o običnoj preporučenoj pošiljci iz čl. 7. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge HP-a, koja je uručena tužitelju 1. listopada 2018., sukladno odredbama članka 37. ZPU-a. Nadalje, tuženik ističe kako je sasvim pogrešno shvaćanje tužitelja prema kojem se poštanska usluga sastoji od drugih elemenata izuzev navedena četiri, u prilog tome, osim odredbe čl. 2. st. 1. toč. 21. ZPU-a govori i odredba članka 15. ZPU-a kojom je regulirana univerzalna usluga i kojom je jasno definirano koje poštanske usluge ista obuhvaća. Tom odredbom propisano je kako ista obuhvaća isključivo prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje, a isto je prema dokumentaciji koja prileži spisu, u konkretnom slučaju bilo i izvršeno od strane HP-a. U prilog navedenom zaključku, o tome da ispisivanje obavijesti ne predstavlja zaseban element poštanske usluge, također govori i odredba članka 37. ZPU-a kojom je regulirano uručenje i prema kojoj jasno proizlazi zaključak da je ispisivanje obavijesti o prispijeću samo jedan od načina uručenja poštanske pošiljke, koji se obavlja samo u slučaju da uručenje nije moguće sukladno odredbama čl. 37. st. 1. do 4. ZPU-a. Tužitelj u tužbi također ističe kako je pogrešna tvrdnja tuženika prema kojoj isti nije nadležan za provođenje nadzora nad djelatnicima HP-a budući je tuženik sukladno odredbi čl. 59. ZPU-a nadležan za provođenje inspekcijskog nadzora nad cjelokupnom primjenom ZPU-a, dok je odredbom čl. 56. st. 2. toč. 3. ZPU-a utvrđena odgovornost HP-a u slučaju obavljanja necjelovite poštanske usluge zbog čega tuženikove tvrdnje smatra nezakonitim i manipulativnim, pogotovo zbog činjenice kako je tuženik u svojoj ranijoj odluci utvrdio da ipak može obaviti inspekcijski nadzor nad HP-om. U odnosu na gornje navode tužitelja, tuženik ističe kako tužitelj u svojoj tužbi pogrešno spaja dva različita postupka u jedan pa tako smatra da je njegov zahtjev, koji se odnosi na poništavanje odluka HP-a, obvezivanje na zakonito poslovanje i postupanje prilikom dostave pismena sukladno odredbama čl. 85. st. 2. ZUP-a i na određivanje sankcija u slučaju daljnjeg nezakonitog postupanja, dopušten, obzirom na odredbe čl. 59. i 56. ZPU-a. Tuženik ističe, kako su odredbom čl. 54. ZPU-a jasno propisani razlozi za pokretanje postupka rješavanjem spora koji se pred tuženikom vodi sukladno odredbama čl. 55. ZPU-a i da jasno proizlazi kako se radi o dva zasebna postupka, tako postupak inspekcijskog nadzora zasebno provodi poštanski inspektor i u slučaju da utvrdi povredu ZPU-a donosi rješenje.

Imajući u vidu da je predmetna pošiljka uručena tužitelju, proizlazi kako je HP postupila u skladu s odredbama ZPU-a, ZUP-a i Općih uvjeta te je tuženik zaključio kako u konkretnom slučaju nema pravne osnove za usvajanjem zahtjeva tužitelja. Slijedom svega navedenog, tuženik smatra da je osporavana odluka zakonita pa stoga predlaže da sud temeljem čl. 57. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine«, broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17) odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.